

Դանիելի Գիրքը - Իննսունյոթերորդ համար

Եղիայի եռակի կիրառությունը. ժամանակակից Բաբելոնի առճակատման մարգարեական դինամիկայի բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-02-29

Եղիայի եռակի կիրառությունը ներկայացնում է վերջին օրերի Եղիայի արտաքին տարրերը: Եղիան ներկայացնում է մեկ մարդու, սակայն նաև մարդկանց մի շարժում: Մարդկանց այն շարժումը, որ միանում է պատգամաբեր Եղիային, դուրս է բերվում Լաոդիկեայով ներկայացված վիճակից և փորձառությունից:

Եվ Եղիան մոտեցավ ամբողջ ժողովրդին ու ասաց. «Մինչև ե՞րբ պիտի տատանվեք երկու կարծիքների միջև. եթե Տերն է Աստված, հետևեցե՛ք Նրան, իսկ եթե Բահադը, ապա հետևեցե՛ք նրան»: Եվ ժողովուրդը նրան մի խոսք անգամ չպատասխանեց: Այնժամ Եղիան ասաց ժողովրդին. «Ես, միմիայն ես, մնացել եմ որպես Տիրոջ մարգարե, իսկ Բահադի մարգարեները չորս հարյուր հիսուն մարդ են»: Գ Թագավորաց 18:21, 22.

Թե՛ առաջին, թե՛ երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ, նրանք, ովքեր միացան այդ շրջանի պատգամաբերին, կամ դուրս բերվեցին Սարդիսի եկեղեցով ներկայացված պատմությունից, կամ Լաօդիկիայի եկեղեցով ներկայացված պատմությունից: Երկու եկեղեցիներն էլ ներկայացված են Եղիայի հարցով, թե ժողովուրդը որքան ժամանակ պիտի կադա երկու կարծիքների միջև: Այդ երկու կարծիքները, որոնց միջև նրանք կադում են, ներկայացված են Ամբակումի «վիճաբանությամբ»: Ամբակումի երկրորդ գլխի «վիճաբանությունը» վիճաբանություն է կամ ճիշտ, կամ սխալ մեթոդաբանության միջև: Այն ժողովուրդը, որ գոյություն ունի, երբ վիճաբանության ժամանակը հասնում է՝ լինի դա միլլերիտական պատմության մեջ, թե վերջին օրերի պատմության մեջ, անվճռական է՝ պետք է արդյոք իջնի ցանկապատից, և եթե այո, ապա անվճռական է, թե ցանկապատի որ կողմը պիտի իջնի: Ուստի նրանք ոչ մի խոսք չեն պատասխանում:

Տերը առաջին և երրորդ հրեշտակների պատմության մեջ կարգադրեց մի փորձություն, որը պիտի հայտնի դարձներ, թե վեճի ո՞ր կողմը՝ ներկայացված ուխտադրժող բողոքականության աստվածաբանական մեթոդաբանությամբ, թե՛ Միլլերի մարգարեական մեկնաբանության կանոնների մեթոդաբանությունը, ներառյալ Future for America-ի որդեգրած կանոնները, վերջին անձրևի իրական պատգամն էր: Կարմեդոս լեռան փորձությունը, որ պետք է սկսվի Միացյալ Նահանգներում շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքից, պահանջում է, որ Աստված հայտնի դարձնի, թե ով է Իր ներկայացուցիչ պատգամաբերը, ինչպես արեց Եղիայի հետ և 1844 թվականի Միլլերական պատմության մեջ: Ինչպես Եղիայի պարագայում, այնպես էլ նրանց դեպքում, ովքեր դիտում էին, բայց չէին կամենում դիրք գրավել, մեթոդաբանությունը հաստատվեց և պիտի հաստատվի հրապարակային կանխասացությունների կատարմամբ:

«Դանիելի և Հովհաննեսի մարգարեությունները պետք է հասկացվեն: Դրանք մեկնաբանում են միմյանց: Դրանք աշխարհին տալիս են ճշմարտություններ, որոնք յուրաքանչյուր ոք պետք է հասկանա: Այս մարգարեությունները պետք է վկայություն լինեն աշխարհում: Վերջին այս օրերում իրենց իրականացման միջոցով դրանք ինքնին կպարզաբանվեն»: Kress Collection, 105.

Երբ կրակը իջավ և սպառեց Եդիայի ընծան, Աստված լռությամբ դիտողներին հաստատում էր, որ Եդիան Իր ներկայացուցիչն էր, սակայն այդ ժամանակ Աքաաբի, Հեզաբելի և նրա սուտ մարգարեների համար արդեն ուշ էր: Նույնը տեղի ունեցավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից առաջ՝ միլլերական պատմության մեջ, և կրկին տեղի կունենա շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքից առաջ, որը նախակերպավորված է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ով: Ցավոք, նրանք, ովքեր մինչև այդ իրադարձությունը կսպասեն՝ որոշում կայացնելու համար, ըստ էության արդեն իսկ որոշած կլինեն հարցի սխալ կողմի օգտին: Եդիական պատգամաբերի ընտրությունը պետք է նախորդի նրա առճակատմանը Աքաաբի, Հեզաբելի և նրա սուտ մարգարեների հետ: Այն բանից հետո, երբ հաստատումը կատարվեց՝ կրակն սպառելով Եդիայի ընծան, Եդիան կոտորեց սուտ մարգարեներին:

Սուտ մարգարեն Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունն է, և նա իր թագավորությունն ավարտում է որպես վեցերորդ թագավորություն շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որտեղ Եդիան կոտորեց սուտ մարգարեներին: Դրանից հետո անձրևի լիակատար հեղումը սկսվեց: Միլլերիտական պատմության մեջ պատգամաբերը և նրա պատգամը ճանաչվեցին հակադրությամբ նրանց նկատմամբ, ովքեր այդ համատեքստում սկսեցին կատարել իրենց դերը որպես ուխտագանգ բողոքականություն (որը Եդիայի վկայության սուտ մարգարեն է) և որպես այն երեք ուժերից մեկը, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն: Աստված կարգադրեց, որ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո նորահայտ ճշմարիտ մարգարեական շարժումը պիտի ավարտեր Նրա գործը երկրի վրա, սակայն այդ շարժումը փոխակերպվեց Լաոդիկեայի և դրանից կարճ ժամանակ անց դադարեց լինել «շարժում», որովհետև դարձավ օրինապես ընդունված Եկեղեցի:

Մտքում ունենալով առաջին Եդիայի այս տարրերը՝ այժմ կանդրադառնանք երկրորդ Եդիայի մարգարեական բնութագրերին՝ վերջին օրերի երրորդ Եդիայի անձը նույնացնելու և հաստատելու նպատակով: Հիսուսը Հովհաննես Մկրտչին նույնացրեց որպես նրան, ով կատարեց Հին Կտակարանի վերջին մարգարեությունը:

Ահա, ես ձեզ մոտ պիտի ուղարկեմ Եդիա մարգարեին՝ Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալուստից առաջ. և նա հայրերի սիրտը պիտի դարձնի դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը, որպեսզի ես չգամ և երկիրը նզովքով չգարկեմ: Մադաբիա 4:5, 6.

Թեև Հիսուսը Հովհաննեսին նույնացրեց որպես այն Եդիան, որ պետք է գար, Հովհաննեսը լիովին չիրականացրեց գալիք Եդիայի վերաբերյալ մարգարեության բոլոր տարրերը, որովհետև երրորդ և վերջին Եդիան գալիս է Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվանից առաջ, որը Յոթ Վերջին Պատուհասների ժամանակն է և որն ավարտվում է Քրիստոսի

Երկրորդ Գալուստով: Այդուհանդերձ, Հովհաննեսը երկրորդ Եղիան էր, և նրա վկայությունը, առաջին Եղիայի վկայության հետ միացած, նույնացնում և հաստատում է երրորդ և վերջին Եղիային:

Ինչպես Եղիան առերեսվեց ժամանակակից Բաբելոնի վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի ներկայացուցչությանը, այնպես էլ Հովհաննեսը առերեսվեց հռոմեական իշխանության (Հերովդես), անպիղծ կնոջ (Հերովդիա) և նրա դստեր (Սալոմե) հետ: Կարմեղոս լեռը նախատիպում էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, որն իր հերթին ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը Միացյալ Նահանգներում: Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ տեղի է ունենում եռակի միությունը:

«Աստծո օրենքի խախտմամբ պապականության հաստատությունը պարտադրող հրամանագրով մեր ազգը լիովին կիսգի իրեն արդարությունից: Երբ բողոքականությունը իր ձեռքը կերկարի անդունդի վրայով՝ բռնելու հռոմեական իշխանության ձեռքը, երբ նա կձգվի վիհի վրայով՝ ձեռք սեղմելու հոգևորապաշտության հետ, երբ այս եռակի միության ազդեցության ներքո մեր երկիրը կհրաժարվի իր Սահմանադրության՝ որպես բողոքական և հանրապետական կառավարության, յուրաքանչյուր սկզբունքից և միջոցներից կձեռնարկի պապական կեղծիքների ու մոլորությունների տարածման համար, այն ժամ մենք կարող ենք իմանալ, որ եկել է սատանայի զարմանահրաշ գործունեության ժամանակը, և որ վերջը մոտ է»: Վկայություններ, հատոր 5, 451:

Հերովդեսի պատմության մեջ տեսնում ենք, որ, որպես հեթանոսական Հռոմի ներկայացուցիչ, նա նաև հեթանոսական Հռոմի «տասը թագավորների» ներկայացուցիչն է, և հետևաբար խորհրդանշում է Հայտնություն տասնյոթի այն տասը թագավորներին, որոնք իրենց թագավորությունը մեկ ժամով տալիս են պոռնկին: Հերովդեսը նախապատկերված էր Աքաաբով: Երկուսն էլ գտնվում էին անօրինական ամուսնությունների մեջ: Աքաաբին, որ Իսրայելից էր, արգելված էր ամուսնանալ մի կնոջ հետ, որը իսրայելացի կին չէր, իսկ Հերովդեսը վերցրել էր իր եղբոր կնոջը՝ նրան ամուսնանալու համար: Տյուրոսի և Բաբելոնի պոռնկիների պոռնկությունը երկրի թագավորների հետ ներկայացված է Աքաաբի և Հերովդեսի՝ Հեզաբելի և Հերովդիայի հետ ունեցած անօրինական հարաբերությամբ:

Աքաաբի հետ Կարմեղոս լեռան վրա տեղի ունեցած առճակատումը ներկայացված էր որպես Հերովդեսի ծննդյան տոնախմբություն: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Միացյալ Նահանգները դադարում է լինելու Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը, և տասը թագավորները դառնում են յոթերորդ թագավորությունը: Որպես յոթերորդ թագավորություն իրենց ծննդյան օրը, Հերովդեսը, հարբած խնջույքի մեջ, համաձայնվում է իր թագավորության մինչև կեսը տալ Հերովդիայի դստերը՝ Սաղոմեին: Տասը թագավորները համաձայնվում են իրենց թագավորությունը տալ գազանին, և նրանք այդպես են անում, որովհետև խաբված են եղել սուտ մարգարեի (Միացյալ Նահանգների) կողմից և հոգևորապես «հարբած» են:

Կարմեղոս լեռան վրա սուտ մարգարեները ամբողջ օրը պարում էին՝ խաբեության փորձ կատարելով, իսկ Հերովդեսի ծննդյան խնջույքի ժամանակ Հերովդիայի դուստրը՝

Սալումեն, պարեց՝ հարբած թագավորին խաբելու համար: Այդպես Հերովդիայի դուստրը Աքաաբի իշխանությունը ապահովեց Հովհաննես Մկրտչին սպանելու համար: Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Միացյալ Նահանգները կխաբի ամբողջ աշխարհը՝ ընդունել տալով գազանի համաշխարհային պատկերը, որը բաղկացած է մի թագավորությունից, որ կեսով եկեղեցական իշխանություն է և կեսով՝ պետական իշխանություն: Աշխարհի խաբեությունը Միացյալ Նահանգների կողմից, որը եռակի միության սուտ մարգարեն է, նախապատկերված էր Հեզաբելի մարգարենների պարի և Հեզաբելի դստեր (Սալումեի) միջոցով, որովհետև Հեզաբելը կաթոլիկությունն է, իսկ ուրացող բողոքականությունը՝ նրա դուստրերը (ինչպես Սալումեն):

Հալածանքը սկսվում է շուտով եկող Կիրակիի օրենքից, որը ներառում է մահ, ինչպես ներկայացվում է երկրորդ Եղիայի գլուխը կտրելով և զամբյուղի մեջ դնելով պապականության համար, որը ներկայացված է Հերովդիադայով: Այդ պահին պապականության մահացու վերքը լիովին բժշկված է, նա այլևս մոռացված չէ, և վերջին անձրևը թափվում է առանց չափի, քանի որ հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշակը բարձրացվում է: Այդ պահին երրորդ Վայ-ի իսլամը հարվածում է, և մեծ պոռնիկի՝ որ նստած է շատ ջրերի վրա, առաջադիմական դատաստանը սկսվում է: Նրա դատաստանը կրկնապատկվում է:

Եվ ես երկնքից մի ուրիշ ձայն լսեցի, որ ասում էր. «Դո՛ւք եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերի մասնակիցները չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չստանաք. որովհետև նրա մեղքերը մինչև երկինք հասան, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները: Հատուցեցե՛ք նրան այնպես, ինչպես նա հատուցեց ձեզ, և կրկնապատիկ հատուցեցե՛ք նրան՝ իր գործերի համեմատ. այն բաժակի մեջ, որով նա լցրել է, կրկնապատիկ լցրե՛ք նրան»: Հայտնություն 18:4–6.

Նրա դատաստանը կրկնապատկված է, որովհետև նա դեռևս չէր դատվել այն սպանությունների համար, որոնք գործեց Մուրդ Դարերի ընթացքում՝ 538 թվականից մինչև 1798 թվականը: Հինգերորդ կնիքի մեջ նրանք, ում պապականությունը սպանել էր, խորհրդանշաբար պատկերված են զոհասեղանի տակ՝ հարցնելով, թե երբ Աստված պիտի դատի Հռոմի պոռնիկին, և նրանց ասվում է, որ հանգչեն իրենց գերեզմաններում, մինչև որ լրացվի նահատակների երկրորդ խումբը, որոնք պիտի սպանվեն այնպես, ինչպես իրենք էին սպանվել: Երբ նրա դատաստանը գա, այն կրկնապատկված կլինի, որովհետև նա երկու անգամ սպանած կլինի Աստծու հավատարիմ ժողովրդին:

Եվ երբ բացեց հինգերորդ կնիքը, ես տեսա զոհասեղանի տակ նրանց հոգիները, որոնք սպանվել էին Աստծո խոսքի համար և այն վկայության համար, որ պահում էին. Եվ նրանք բարձր ձայնով աղաղակում էին՝ ասելով. Մինչև ե՞րբ, ո՞վ Տեր, սուրբ և ճշմարիտ, չես դատում և մեր արյան վրեժը չես առնում երկրի վրա բնակվողներից: Եվ նրանցից յուրաքանչյուրին տրվեցին սպիտակ հանդերձներ, և նրանց ասվեց, որ դեռ մի փոքր ժամանակ հանգստանան, մինչև որ լրացվի նաև նրանց ծառայակիցների և նրանց եղբայրների թիվը, որոնք պետք է սպանվեին, ինչպես իրենք: Հայտնություն 6:9–11:

Քույր Ուայթը հինգերորդ կնիքի նահատակների հատվածը դնում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ Աստծո մյուս հոտը կանչվում է Բաբելոնից դուրս, ինչը Հերովդեսի ծննդյան խնջույքն է, երբ տասը թագավորները համաձայնվում են իրենց յոթերորդ թագավորությունը տալ այն ութերորդ թագավորությանը, որ յոթից է:

«Երբ բացվեց հինգերորդ կնիքը, Հովհաննես Հայտնիչը տեսիլքում զոհասեղանի ներքո տեսավ այն խմբին, որոնք սպանվել էին Աստծո Խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Դրանից հետո եկան այն տեսարանները, որոնք նկարագրված են Հայտնության տասնութերորդ գլխում, երբ հավատարիմներն ու ճշմարիտները կանչվում են դուրս Բաբելոնից: [Հայտնություն 18:1–5, մեջբերված:]» Ձեռագրական Հրատարակություններ, հատոր 20, 14:

Բաբելոնից դուրս կանչվածները կազմում են նահատակների երկրորդ խումբը, որին պապականությունը սպանում է, ինչպես Հերովդիան՝ երկրորդ Եղիային: Քույր Ուայթը նույնպես հինգերորդ կնիքը տեղադրում է վերջին կնիքի բացման պահին:

«Եվ երբ բացեց հինգերորդ կնիքը, տեսա զոհասեղանի ներքո նրանց հոգիները, որ սպանվել էին Աստծու խոսքի և այն վկայության համար, որ պահում էին. և նրանք մեծ ձայնով աղաղակում էին՝ ասելով. Մինչև ե՞րբ, ո՞վ Տեր, սուրբ և ճշմարիտ, չես դատում և վրեժ առնում մեր արյան համար նրանցից, որ բնակվում են երկրի վրա: Եվ նրանցից յուրաքանչյուրին տրվեցին սպիտակ հանդերձներ [նրանք հոչակվեցին մաքուր և սուրբ], և նրանց ասվեց, որ դեռ մի փոքր ժամանակ հանգստանան, մինչև որ լրացվի նաև իրենց ծառայակիցների և իրենց եղբայրների թիվը, որոնք պիտի սպանվեին, ինչպես իրենք» [Հայտնություն 6:9–11]: Այստեղ Հովհաննեսին ներկայացվեցին տեսարաններ, որոնք իրականության մեջ դեռ չէին, այլ այն, ինչ լինելու էր ապագայում՝ ժամանակի որոշակի շրջանում:

«Հայտնություն 8.1–4-ից մեջբերում»: Ձեռագրային հրապարակումներ, հատոր 20, էջ 197:

Միջնադարի խավար դարաշրջանում պապականության կողմից սպանվածների աղոթքները «հիշվում են» «յոթերորդ կնիքի» բացման ժամանակ, ինչը ցույց է տալիս, որ «յոթերորդ կնիքը» բացվում է շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որովհետև հենց այնտեղ Աստված հիշում է նրա անօրենությունները:

Եվ ես երկնքից մի այլ ձայն լսեցի, որ ասում էր. Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերի մասնակիցները չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չընդունեք: Քանի որ նրա մեղքերը հասան մինչև երկինք, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները: Հատուցե՛ք նրան այնպես, ինչպես նա հատուցեց ձեզ, և կրկնապատիկ հատուցե՛ք նրան՝ ըստ նրա գործերի. այն բաժակի մեջ, որ նա լցրեց, նրա համար կրկնապատիկ լցրեք: Հայտնություն 18:4–6.

Առաջին Եղիան վկայում է այն բախման մասին, որ տեղի է ունենում հարյուր քառասունչորս հազարի և այն եռակի միության միջև, որը վերջին օրերում աշխարհը տանում է դեպի Արմագեդոն: Երկրորդ Եղիան (Հովհաննես Մկրտիչը) կրկնում և ընդարձակում է առաջին Եղիայի վկայությունը, և միասին (տող առ տող) նրանք

նույնացնում և հաստատում են երրորդ ու վերջնական Եղիայի մարգարեական բնութագրերը: Երրորդ Եղիան ներկայացված է սկզբնավորող Եղիայով (Միլլեր) և ավարտող Եղիայով, որովհետև առաջին հրեշտակի շարժումը կրկնվում է երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ:

«Աստված Հայտնություն 14-ի լուրերին տվել է իրենց տեղը մարգարեության շղթայում, և նրանց գործը չպետք է դադարի մինչև այս երկրի պատմության ավարտը: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերը դեռևս ճշմարտություն են այս ժամանակի համար և պետք է ընթանան գուգահեռաբար դրան, որ հետևում է»: The 1888 Materials, 803, 804.

Երրորդ Եղիան կրում է Ալֆայի և Օմեգայի դրոշմը, որովհետև այն ներկայացնում է սկզբի և վերջի Եղիային: Թե՛ առաջին, թե՛ վերջին Եղիան ներկայացնում են մի շարժում՝ կամ Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին, կամ երրորդ հրեշտակի:

«Հովհաննես Մկրտչի գործը, և նրանց գործը, ովքեր վերջին օրերում Եղիայի հոգով ու գործությամբ ելնում են՝ ժողովրդին իր անտարբերությունից արթնացնելու համար, շատ առումներով նույնն է: Նրա գործը նախատիպն է այն գործի, որ պետք է կատարվի այս դարում: Քրիստոսը երկրորդ անգամ պիտի գա՝ աշխարհը արդարությամբ դատելու: Աստծո պատգամաբերները, որոնք կրում են վերջին նախազգուշացման լուրը, որ պետք է տրվի աշխարհին, պիտի պատրաստեն ճանապարհը Քրիստոսի երկրորդ գալստյան համար, ինչպես Հովհաննեսը պատրաստեց ճանապարհը Նրա առաջին գալստյան համար: Այս նախապատրաստական գործում «ամեն ձոր պիտի բարձրանա, և ամեն լեռ ու բլուր պիտի խոնարհվի, և ծուռը պիտի ուղղվի, ու խորդուբորդ տեղերը՝ հարթվեն», որովհետև պատմությունը պիտի կրկնվի, և մեկ անգամ ևս «Տիրոջ փառքը պիտի հայտնվի, և ամեն մարմին միասին պիտի տեսնի այն, որովհետև Տիրոջ բերանն է խոսել»: Southern Watchman, March 21, 1905.»

Եղիայի եռակի կիրառությունը ներկայացնում է Եղիայի և Եղիայի հետ առնչվող շարժման առերեսումը Արդի Բաբելոնի եռամիության հետ: Այն սերտորեն կապված է ուխտի Պատգամավորի համար ճանապարհը պատրաստող պատգամաբերի եռակի կիրառության հետ, սակայն այդ գիծը ներկայացնում է շարժման և պատգամաբերի ներքին դինամիկան: Երկու եռակի կիրառությունների մեջ էլ պատգամաբերի և շարժման երրորդ ու վերջնական իրականացումը ներկայացվում է Ալֆայով և Օմեգայով՝ որպես սկզբնական իրականացում և եզրափակիչ իրականացում ներկայացնող:

Երրորդ և վերջին Եղիան ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի շարժումը, որը հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումն է, որոնք պիտի բարձրացվեն որպես դրոշմ՝ մեծ բազմությանը Բաբելոնից դուրս կանչելու համար, երբ գա Հայտնություն տասնմեկի մեծ երկրաշարժի ժամը: Այդ ժամից առաջ պատգամաբերը և շարժումը պիտի ճանաչվեն ի հակադրություն այն կեղծ շարժման, որը ներկայացնում է խաղաղության և ապահովության կեղծ վերջին անձրևի լուրը:

Ճշմարիտ և կեղծ լուրի ու լուրաբերի միջև տարբերությունները պետք է ճանաչվեն լուրի կատարմամբ: Այս հոդվածները սկսվեցին 2023 թվականի հուլիսի վերջին, և հոկտեմբերի 7-ի կոտորածից շատ առաջ այդ հոդվածները նշում էին, որ վերջին անձրևի ճշմարիտ լուրը նույնականացնում է երրորդ Վայ-ի իսլամը, և որ այդ լուրը սկսվել է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Հոդվածները ցույց էին տալիս, որ ազգերի գայրացումը, որը ներշնչանքի համաձայն սկսվեց այդ ժամանակ, ծննդաբերող կնոջ պես էր, և հետևաբար երկիր մոլորակի վրա բերված գայրացումն ու նեղությունները պիտի շարունակեին սաստկանալ մինչև փորձաշրջանի փակվելը:

Մեր հաջորդ հոդվածում կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը:

«Օ՛, եթե միայն Աստծո ժողովուրդը զգացում ունենար հազարավոր քաղաքների վրա կախված մոտալուտ կործանման մասին, որոնք այժմ գրեթե ամբողջովին մատնված են կռապաշտության: Բայց նրանցից շատերը, որոնք պետք է հոչակեին ճշմարտությունը, մեղադրում և դատապարտում են իրենց եղբայրներին: Երբ Աստծո դարձի բերող գործությունը ազդեց միտքերի վրա, տեղի կունենա վճռական փոփոխություն: Մարդիկ այլևս հակում չեն ունենա քննադատելու և քանդելու: Նրանք չեն կանգնի այնպիսի դիրքում, որը խոչընդոտում է լույսին՝ աշխարհին շողալու: Նրանց քննադատությունը, նրանց մեղադրանքները պիտի դադարեն: Թշնամու գործերը համախմբվում են պատերազմի համար: Մեր առջև խիստ բախումներ են: Մերձեցե՛ք միմյանց, եղբայրներ՝ ըս և քույրե՛քս, մերձեցե՛ք: Կապվե՛ք Քրիստոսի հետ: «Մի՛ ասեք՝ դաշինք,... և նրանց վախով մի՛ վախեցեք, և մի՛ սարսափեք: Զորաց Տիրոջը սրբացրե՛ք Ինքը, և Նա՛ թող լինի ձեր վախը, և Նա՛ թող լինի ձեր սարսափը: Եվ Նա պիտի լինի սրբաբան. բայց սայթաքման քար և գայթակղության վե՛մ՝ Բարայելի երկու տների համար, որոգայթ և ծուղակ՝ Երուսաղեմի բնակիչների համար: Եվ նրանցից շատերը պիտի սայթաքեն, ընկնեն և կոտրվեն, և պիտի որոգայթվեն ու բռնվեն»:

«Աշխարհը թատրոն է: Դերակատարները՝ նրա բնակիչները, պատրաստվում են իրենց դերը կատարել վերջին մեծ դրամայում: Աստված տեսադաշտից կորցված է: Մարդկության մեծ բազմությունների մեջ միություն չկա, բացի այն դեպքերից, երբ մարդիկ դաշնակցում են իրենց եսասիրական նպատակներն իրագործելու համար: Աստված դիտում է: Իր ապստամբ հպատակների վերաբերյալ Նրա նպատակները պիտի կատարվեն: Աշխարհը մարդկանց ձեռքը տրված չէ, թեև Աստված մի ժամանակով թույլ է տալիս, որ խռովության և անկարգության տարրերը տիրեն: Ստորից եկող մի գործություն գործում է՝ դրամայի վերջին մեծ տեսարանները առաջ բերելու համար,—Սատանան գալով որպես Քրիստոս և գործելով անիրավության ամենայն խաբեությամբ նրանց մեջ, ովքեր գաղտնի ընկերություններում իրենք իրենց միացնում են իրար: Նրանք, ովքեր անձնատուր են լինում դաշնակցության կրքին, իրագործում են թշնամու ծրագրերը: Պատճառին կհետևի հետևանքը»:

«Հանցանքն արդեն գրեթե հասել է իր սահմանին: Խառնակությունը լցնում է աշխարհը, և մի մեծ սարսափ շուտով գալու է մարդկանց վրա: Վախճանը շատ մոտ է: Մենք, որ գիտենք ճշմարտությունը, պետք է պատրաստվենք այն բանին, ինչը շուտով վրա է հասնելու աշխարհին որպես ճնշող անակնկալ»: Review and Herald,

September 10, 1903.